

وعده‌ی صادق پیشرفت

فرصت‌های عملیات وعده صادق برای ما

پژمان عرب

سردبیر

چندین سال پیش، یکی از جوانان انقلابی مصری از علی‌اکبر صالحی (وزیر خارجه وقت و رئیس اسبق سازمان انرژی اتمی) پرسیده بود که «شما چگونه توانستید با وجود این حجم از تحریم و حساسیت غرب، به این پیشرفت‌های هسته‌ای برسید.» آن سال‌ها که پرونده هسته‌ای ایران برجسته شده بود، نه فقط این جوان، بلکه بسیاری از مسلمانان و کشورهای منطقه که دیدگاهی نسبت به وضعیت دانش و تکنولوژی ایران نداشتند، از خبر پیشرفت‌های ایران شگفت زده شده بودند. با این حال، متأسفانه ما هرگز نتوانستیم ابعاد صلح‌آمیز و استقلال‌آفرین این پیشرفت علمی رانه برای خود و نه برای دیگران، تبیین کنیم؛ هنوز هم بسیاری نمی‌دانند روزی که خارجی‌ها برای فشار بر ایران تصمیم گرفتند سوخت هسته‌ای مورد نیاز را اکتوری که رادیوداروهای بیماران سرطانی را تولید می‌کرده بماندند، به برکت پیشرفت‌های هسته‌ای دانشمندان کشور بود که توانستیم غنی‌سازی بیست درصد انجام بدهیم و نیاز دارویی خودمان را مرتفع کنیم و به زیاده‌خواهی آنها (نه) بگوییم. بسیاری همچنان نمی‌دانند که در این سال‌های سنگین تحریم هسته‌ای، توانسته‌ایم بیش از سی، چهل رادیوداروی حیاتی را تولید می‌کنیم.

عملیات وعده صادق، رخدادی از جنس لمس کردن پیشرفت‌ها بود؛ جوانان و عموم مردم منطقه و جهان، در شب ۱۲ آوریل شکوه پیشرفت‌های پهلپادی و موشکی و اراده ملت ایران در تنبیه رژیم صهیونیستی رابه چشم خودشان دیدند و عینی و واقعی بودن آن پیشرفت‌هایی را که بارها با انکار مقامات غربی و غیر ایرانی مواجه شده بود را لمس کردند. حالا در روزهای بعد از عملیات غرور آفرین و شوکه‌کننده «وعده صادق»، که باز خورد‌های مردمی عجیب و غریبی در جهان اسلام و عرب و حتی سایر کشورهای جهان نسبت به آن وجود دارد، به این فکر می‌کنم که چگونه

می‌توان از ظرفیت عظیم آن استفاده کرد؛ این حادثه مهم، چه فرصت‌هایی را پیش روی روایت پیشرفت و روایت ما از خودمان فراهم می‌کند و حتی در ابعاد فراملی و جهان اسلام، حامل چه پیام‌هایی از فرهنگ پیشرفت می‌تواند باشد. استادی ایرانی در یکی از دانشگاه‌های مطرح جهان تعریف کرده بود که پیش از این اتفاق و با همه سیاه‌نمایی‌های علیه ایران، بسیاری که قبلاً تفاوت میان ایران و افغانستان نمی‌دانستند، در دانشگاه جلومی آیند و بابت عملیاتی که علیه اسرائیل انجام دادیم، به من تریک می‌گویند و من تابه امروز، اینقدر احساس عزت از ایرانی بودنم نکرده بودم. اینکه بخش زیادی از مردم دنیا که از ظلم و نسل‌کشی رژیم صهیونیستی خسته و عصبانی‌اند، پیش چشمشان معادله جدید و امکان‌های دیگری غیر از پذیرش بی‌چون و چرای رفتار آمریکا و اسرائیل را پیش چشمشان دیدند. این تصمیم و اجرای موفق، آن هم در شرایطی که اسرائیل با همه هم‌پیمانانش در معرکه حضور داشت و بسیاری از کشورهای عربی و مسلمان مدعی پیشرفت، مجبور بودند که امکانات خریداری شده از غرب را به پای خواسته‌های حمایت از اسرائیل هزینه کنند، حاوی پیام و الگوی دیگری از فرهنگ پیشرفت است؛ فرهنگی که به جای وابستگی و خریدن همه چیز، آنچه را که لازم دارد، می‌سازد و مؤلفه‌های قدرت و نیازهای اساسی اش را به خارجی‌ها گره نمی‌زند.

غیر از نمایش نیروی اراده و استقلال، شاید آنچه که باعث شگفتی بیشتر ملت‌ها شده است، عدم اطلاع از توانمندی ایران و پیشرفت‌هایی است که در این سال‌ها داشته‌ایم. نام‌آوری در فناوری ساخت و ارتقای پهپاد و موشک‌هایی که تحت تحریم و سخت‌گیری و رقابت فزاینده تسلیحاتی است، به همه دنیا نشان داد که ما به رغم بستن بسیاری از راه‌های انتقال دانش و همکاری‌های علمی و ترورهای ناجوانمردانه دانشمندانمان،

”

روزی که خارجی‌ها برای فشار بر ایران تصمیم گرفتند سوخت هسته‌ای مورد نیاز را اکتوری که رادیوداروهای بیماران سرطانی را تولید می‌کرد به ما ندهند، به برکت پیشرفت‌های هسته‌ای دانشمندان کشور بود که توانستیم غنی‌سازی بیست درصد انجام بدهیم و نیاز دارویی خودمان را مرتفع کنیم